

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION. LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

НА ШЛЯХУ ДО ДИКТАТУРИ ПРОЛЕТАРИЯТУ.

Стратегія й тактика Комуністичного Інтернаціоналу.

В липні цього року відбудеться в Москві шестий Міжнародний Конгрес Комуністичного Інтернаціоналу. Приготовляючись до цього великого конгресу, Виконком Комінтерну вложив до неого "Проект Програми Комуністичного Інтернаціоналу". В ній він широко обгрунтував розвиток подій за останні роки, "стабілізацію капіталу" й ин. Проект програми поділено на такі розділи: "Вступ"; "Світова система розвитку капіталізму, її розвиток і її неминуча загибель"; "Загальна криза капіталізму й перша фаза світової революції"; "Остаточна мета Комуністичного Інтернаціоналу — світовий комунізм"; "Період переходовий від капіталізму до соціалізму, й диктатура пролетаріату"; "Диктатура пролетаріату в СРСР і міжнародна соціалістична революція"; "Стратегія й тактика Комуністичного Інтернаціоналу".

Не маючи можливості вмістити в газеті всіх розділів, ми вважаємо за корисне подати тут дещо із стратегії й тактики Комуністичного Інтернаціоналу, а саме "На шляху до диктатури пролетаріату". Ми вважаємо, що впершу чергу цей розділ повинні старанно вивчити члени комуністичної партії, як також всі організовані робітники, ті, що вважають себе свідомими. Тому ми приступаємо до справи без дальшого поясненя.

ЩО ТАКЕ АНАРХІЗМ.

Комунізм, як революційна течія в робітничому русі являється одним представником революційного марксизму-ленінізму, протиставить себе всім іншим течіям внутрі робітничої класи.

Анархізм, найвідатніші представники якого (Крапоткін, Жан, Грав, Корнелісен ин.) зрадлино перейшли в часі війни 1914 — 1918 р. р. на бік імперіалістичної буржуазії, відкидає необхідність широких централізованих і дисциплінованих організацій пролетаріату й тим самим залишає його безсилним перед обличчям могутніх організацій капіталу.

Проповідуючи індивідуальний терор, він відтягає пролетаріат від методів масової організації й масової боротьби. Відкидаючи диктатуру пролетаріату в ім'я абстрактної "свободи", анархізм позбавляє пролетаріат найважливішої й найгострішої зброї проти буржуазії, її армії, всіх її репресивних органів.

Далекі від якого-б там небуло масового руху у важних осередках пролетарської боротьби, анархізм все більш перетворюється в секту всією своєю тактикою й всіми своїми виступами, в тому числі виступами проти диктатури робітничої класи в СРСР, об'єктивно включає себе в єдиний фронт протиреволуційних сил.

"РЕВОЛЮЦІЙНИЙ" СИНДИКАЛІЗМ.

"Революційний" синдикалізм, багато ідеологів якого (Артуро Лібріолі, Жюо й ин.) перейшли в часі найкритичнішого воєнного періоду до табору "протипарламентарних" контрреволюційних фашістського типу, подібно до анархізму, своїм відкиненням політичної боротьби (по часті, парламентарної) й революційної диктатури пролетаріату, своїм проповідуванням цехового децентралізму в робітничому русі взагалі, а в трейд-юніонію зокрема; своїм незнаниманням партії пролетаріату, своїм нерозумінням необхідності повстання й своєю переслідуванням загального страйку ("тактика складених рук") — перешкоджає революціонізуванню робітничих мас всюди, де він має якийсь вплив. Його напади на СРСР, зв'язані з невизнанням пролетарської диктатури взагалі, ставлять його в цьому відношенні на одну платформу з соціал-демократією.

"КОНСТРУКТИВНИЙ СОЦІАЛІЗМ".

"Конструктивний соціалізм" (МекДонал і Ко.), продовжуючи ліберально-філіантропічні, протиреволуційні й буржуазні традиції фабіанства (Веб, Б. Шо і ин.), принципово відкидає диктатуру пролетаріату й всякі "насилні середники" взагалі.

Стоячи за парламентарне "завойовання влади", проголошуючи класову боротьбу "донаучним" поняттям, конструктивний соціалізм проповідує умірквану програму націоналізації з викупом, податок на земельну ренту, податок на наслідство й оподаткування доходів як засіб знищення капіталізму.

Будучи рішучим противником диктатури пролетаріату в СРСР, "конструктивний соціалізм" в повному союзі з буржуазією являється активним ворогом комуністичного руху пролетаріату й колоніальних революцій.

"ГІЛЬДЕЙСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ".

Так званий "гільдейський соціалізм" (Пенті, Ораж, Голсон, Код) виходить з домагання знищення "системи заробітної платні", як "неморального" інституту. Більшість прихильників гільдейського соціалізму — рішучі противники революції.

Вминаючи найважливіше питання про владу, гільдейський соціалізм стремить до об'єднання робітників по фаховим "гільдам", повзавши їх між собою й перетворивши цю організацію мирним шляхом в організацію контролю й керівництва продукцією в рамках буржуазної держави, при чому буржуазна держава, наперекір своїй імперіалістичній природі, відпрає у него роллю надкласового представника інтересів "консументів".

Відкидаючи парламентаризм й одночасно відкидаючи "пряму акцію", більшість гільдейських соціалістів засуджують робітничу класу на повну бездіяльність і пасивність. Він представляє, таким робом, своєрідний трейд-юніоністський

утопічний опортунізм і, як такий, не може не грати протиреволуційної ролі.

Всі ці течії й напрямки сходяться з соціал-демократією, цим головним ворогом пролетарської революції, в основному питанні політики, в питанні про диктатуру пролетаріату. Тому всі вони більше або менше виступають в одному фронті з соціал-демократією проти СРСР.

З другого боку, соціал-демократія, що цілком і повністю зрадила марксизм, спирається все більш на ідеологію фабіанців, конструктивних і гільдейських соціалістів. Ці течії перетворюються в офіційну ліберально-реформістську ідеологію буржуазного "соціалізму" П. Інтернаціоналу. (Далі буде.)

ТОВ. БУХАРІН ПРО УКРАЇНІЗАЦІЮ.

На Всесоюзному з'їзді комсомолу в Москві, виступив з промовою т. Бухарін, який між іншим сказав:

"Особливо ми повинні відзначити зріст виявів великодержавного, великоруського шовінізму, який знаходить свій відгук і серед молоді учнів, а через неї просочується навіть і в комсомол. Зустрічаються такі проєляки і такі "ідейні" течії, які нашу національну політику, — один з основних підвалин робітничої диктатури в нашій країні, один із самих яскравих виявів нашого імпериалізму, — підводять під рубрику роздроблення "Великої Росії". Попадаються такі шаповалівські панки, які заперюють, що наша національна політика, поскільки, скажімо, йде мова відносно розповсюдження української мови на Україні, тюркської мови в Азербайджані і т. ин., означає приниження культурного рівня і світового значіння "руської культури". Стара великодержавна лінія ігнорування всякої іншої нації, як нації другого сорта, як "інородців", — оця надувчана ідеологія російського поміщика і ліберального барина, що прикрив хрестом святої Софії — премудрости своєї — низьку пожадливість свого гаманця, починає знову розворушуватись разом зі зростом кулака, призаченого нашим наступом, розв'язного торговця і "ідейного" героя Шахтинської марки, який тим більше хрипить про "Росію" і тим

більше б'є себе в патріотичні "руські" груди, чим паскудніше продається чужинському капіталу.

Звісно, в залізних обіймах пролетарської диктатури неможливо отверто викинути трохколіровий прапор і заспівати погромливим голосом: "Розумійте всі язика і покори́йтеся: бо-ж з вами бог". Тому ця ідеологія п'лязом виявляє себе в скорочених формах. На Україні ми бачимо іноді, як руські елементи, особливо із старого урядницького апарату, ні за що не хотять вивчати українську мову. Вони бачать в систематичному проведенні українзації вияв чогось такого, що підірває честь і славу "Росії". Вони до цього часу в душі дивляться на Україну, як на "Малоросію", що повинна постачати вареники та "малоросійське сало", танцювати гопакка і т. ин. для користі справжніх руських, "Росії" і т. ин. Оця барська, антипролетарська, великодержавна ідеологія просочується і в низи.

З другого боку, є й зустрічний процес росту "націоналізму" місцевого характеру в окремих національних республіках, в автономних країнах і т. ин., де буржуазія, баї, кулаки, мули, шовіністична інтедигенція на зразок українсько-пешторської то-що, змагаються протиставити свої ідейні позиції позиціям революційної комунізму".

ПАНСЬКА АМНЕСТІЯ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ.

Польський уряд, щоб відкинути проєкт амнеції, що його подано в соїмі, виготовив свій власний проєкт, за яким амнеція має бути дана на 10-ти річний відрокнення Речі Посполитої Польській. Цей урядовий проєкт передбачає також амнецію для України, але ця амнеція є не що инше, як глум з поневоленого українського народу.

Насамперед урядовий проєкт "амнеції" всі провини й карі, що їх докано в Східній Галичині в 1918 — 19 р. р., тоб-то тоді, коли Галичина ще не належала до Польщі і польські суди не мали жадного права карати громадян цієї української землі. На це, правда, польські суди не зважали і багатьох Українців покарали за участь у війні з Польшею. Але для цих незаконно засуджених жертв польської шляхти амнеція не матиме практичного значіння, бо майже всі вони вже відбули кару.

Далі урядовий проєкт "амнеції" "злочини", що їх докано в 1918 — 1920 р. р. на українських землях, що їх захопила Польща від Радянської України, головні, "злочини", що полягали в участі українських громадян в боротьбі проти польської навали на їх землі. Це щось нечуване, щоб карати громадян чужої держави за те, що вони боронили свою батьківщину. Але польська шляхта, як бачимо, таких громадян карає, а тепер збирається їх "милювати".

Проте, хоч польська шляхта тримає свої жертви в в'язниці вже коло 8 років, амнеціювати їх всіх вона не має думки. Урядовий проєкт не має широку амнецію на тих, що боронились проти Польщі не тільки, як проти чужої держави, а й держави класово ворожої. Не амнеціюються "злочини", що полагали в змаганнях, щоб на українських землях, що їх

захопила Польща, як і скрізь на Радянській Україні, була радянська влада. Очевидно, що на Західній Україні амнеція охопить тільки злочини польських урядовців проти українських громадян та ще хіба такі дрібні злочини, що про них уже всі забули.

ПАНСЬКІ ПОСПАКИ СТІЛЯЮТЬ В СЕЛЯН.

В селі Любича-Деби, равського повіту польовий місцевий поміщик Юзеф Швед постріляв за задку місцевого селянина Данька Предка без всякої причини, стріляючи його на великій дорозі. Минуло всього дев'ять днів від цього злочину, як той самий поміщик панські поспаки вистрелив знову заду в селянина Миколу Предка, влучивши в голову.

Ці ганебні злочини панських поспака у цьому селі не є першими. З наказу свого пана й під охороною влади поміщицькі поспаки полюють тут на місцевих селян, як на вовків. Тільки за останні два роки було аж п'ять таких випадків.

Обурені селяни оголосили в усіх трьох маетках цього поміщика страйк, який триває вже другий тиждень. Поміщик намагається добути робітників в сусідніх селах, але селяни цих сіл знають у чому справа й не йдуть на страйкломство. Праця в маетках стоїть.

ЗАКРИТО СПІЛКУ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ МОЛОДІ.

Академічний сенат львівського університету закрив спілку академічної соціалістичної молоді "Жиде" (життя). Недавню поліція перевела трасу в приміщенні спілки без порозуміння з університетською владою. Цю поліція зломала автономію університету, але університетський сенат, замість протесту проти виникну поліції, тим більше, що поліція ні-

чого не знайшла, — заквив товариство, посилаючись у своїй постанові на те, що ніби-то поліція ствердила, що спілка провадить політичну, шкідливу для держави діяльність.

Повідмляючи про закриття, спілка закликає своїх колиш-

ніх членів і прихильників стати разом із усім рухом трудящих зах-український землях до боротьби за міжнародну пролетарську солідарність, за самовизначення народів, за робітничо-селянський уряд, за соціалізм.

ВИЛ'ЯМ ГЕЙВУД.

ВИЛ'ЯМ ГЕЙВУД.

бувший провідник американського робітництва, що кілька років тому втік від американського суду до Рад. Союзу й там помер 18. травня 1928.

Дня 18. травня 1928 року помер в Москві на недугу серця один з найважливіших діячів Інтернаціональних Робітників Світа (I.W.W.) Вил'ям Гейвуд (Биг Бил). В 1921 році він замісць йти на 20 літ в'язниці, в яку він був засуджений в Злучених Державах "демократією", він втік до Радянського Союзу, де наблизився до кому-

ністів й довгі роки разом з ними працював для добра революції.

В. Гейвуд вродився 1869 р. в Салт Лейк Сіті, Юта, був секретарем-скарбником Західної Федерації Майнерів через шість років, а пізніше був активним провідником I.W.W., й секретарем-скарбником тої організації. Його кілька разів арештовувано й суджено й навіть з торми кандидував, як соціаліст на губернатора стеїту Колоредо.

Переїхавши в Радянський Союз, він порвав з американськими анархістами, які останніми роками скотилися до контрреволюційності. Останніми роками був він активним працівником Компарті й Комінтерну. Класову боротьбу уважав він життєвою необхідністю й вносив в провід пролетаріату революційну атмосферу боротьби з капіталом.

Умер він в Москві серед своїх найблизчих друзів по класовій боротьбі. Радянська преса широко написала про діяльність Гейвуда, працюючи його в останні дні поля класової боротьби.

РОБІТНИК І ПАТРІОТИЧНА ГАЗЕТА.

Він поглядав скося на білялежачого товариша і сердито сплював.

— Гій на тебе! Тьфу... І не осточорте отак сміятись і сміятись...

— Ха-ха-ха! Оце розумію... А вже-ж, та певно... Ой, ой, бодай тебе...

— І чого ти, дурний Федю, речочешся? Ще ти порожики киреш у собі... От чудацько... Крови в йому не дорізався-б, а він рота дре...

Худенький чоловічок у витертих "оверголах", що кувирив оподалки на траві, присунувся ближче та з усмішкою звернувся до читаючого:

— "Сміх і Правду" читаєте? — Як кажете?

— Кажу — "Сміх і Правду" читаєте? — оту гумористичну робітничу газету, що виходить в Америці, що так сміється?

— Ні, "Український Вістник", також американську.

— Дивить, дивить! — здивувався чоловік. — Кажуть, що білий наш американський робітник, а він, бач, й другий гумористичний журнал видає.

— В гроші він може й бідний, але в гумор і сатиру — то мабуть габатний капіталіст.

— Еге, еге, правду кажете, товаришу... Вправді не читав я ще того "Українського Вістника", але "Сміх і Правду" нераз перечитав. Хотів було й за-пренумерувати — та, звісно, немає роботи, той грошей кат ма...

— Я й сам намітив собі одну газету, подобалась і здалось би запренумерувати, — якби гроші, — жалівся Федь. — А то прийрав в осени в ту Канаду тай до недавня робив у лісах за півдармо; навіть цілою шифкарти не сплатив. А як "злейдофува-ти" так от я й пішов шукати іншої праці. Шукав, шукав і оце перед трома днями до Вінніпегу зайшов.

— І тут чорта лисого найдені — сказав його товариш, що мовчки прислухався розмові.

— Звісно, не найдені — потвердив чоловік. — Тисячі нашого брата ходить шукуючи — і дарма.

— Ах, коли-б скорше ті живи — зітхнув Федь.

— Еге, може-б до фармерів?..

— Живна та живна! Всякий на них надіється, чекає як каня на дощ, а вони ще вилами по воді писани: — махнув рукою, Федів товариш.

Всі три замовкли прибиті важкою думкою. Ану-ж справді не владуться живна? Що

туди буде? На що нам тоді надіятись? — думав кожний.

— Ей, товаришу, а дайте почитати тієї газетки — перебіг мовчанку худий чоловік.

— Читайте... Оцей куснік, що я читав. Якійсь добрий сатирик пише про панську наволоч!

— "Чи треба нам буржуазія?" — прочитав чоловік усміхнувшись.

— І сразу видно, що лоскотатиме буржуів.

— Хе-хе-хе! Шож, і ми прочитаємо — замісць обіду буде. Його очі цікаво забігали по рядках газетної статті, але чим довше читав, тим більше поважно й морщилось його усміхнене-лице.

— Ну, як? Правда, їдко цідує панів? — спитав Федь.

Чоловік переглянув всі інші статті, глянув на назву газети і звернувся до питаючого.

— Здорово ви мене обманули — промовив понуро усміхнувшись.

— Обманув? Як? Що ви? — Та це нічо — успокоював чоловік. — Хай вам на здоров'ля буде. Жартувать можна. А я, бачите, думав, що це спіранді робітничий журнал гумору та сатири, а ви мені брудну патріотичну шмату. Почав читати — і нічого, сатиричний фелетон, а далі... тьфу, аж гідко зробилося, неначе-б наше муху проковтнув.

— Як можна писати поважно такі дурниці? — спитав Федь.

Хто їх поважно читатиме? Чей же між робітниками немає таких поважних недоуків, що трактували-б серйозно такі річі? Поважні статті для робітників про це, "чи треба нам буржуазія" може писати лише такий політик, що в дитинстві вправ на голову і дуже поважно нарушив собі мозок. Кожний робітник знає, що буржуазія, висисуючи пролетаря, не оглядається на його національну приналежність. Польський буржуй мучить svojого "рідного" польського чорнораба, не менше, як і українського.

— Півка своя чи чужа однаково сатме робітничу кров. Польський пролетар стогне в ярмі своєї "рідної" буржуазії, у своєї "самостійної" народної венці-Польщі, а деякі наші робітники хотіли-б мабуть такої самої "самостійної" народної неньки-України!

— Неправда — гримнув Федь. — Таких немає між робітниками.

— А ті всі, що любуються в таких газетах, як от ріжні

"Фармери", "Канадійці" та інші "Українські Голоси"...

— Що? "Український Голос", отой що я хотів запренумерувати його — це пансько-патріотична газета?

— Ви читали її?

— Читав іноді фелетон під наго洛夫ком: "Нема підстав для партії".

— Фелетон?

— Кажу вам — знаменитий! Автор — знаменитий обсерватор. Зібрав всякі дурниці, що їх верзуть українському робітничові ріжні безомозкі голови і ті цаші буржуазні наймити-недоріжки, які думують, що наш робітник є ще на стільки тупий, що може повірити їхній папанині. Там вам і те, що мовляв, у Канаді немає гнобителів і гноблених, що українському робітничові в Канаді не треба бути класово свідомим, бо в цій країні немає клас, бо пан і робітник це одна класа, хоч один багач, а другий нуждар і там вам і те, що "нема підстав для партії" з класовими ріжницями, бо канадійський уряд, що його звуть вони: канадійська нація, яка маєється в родити — не бажає собі того і т. п. Фелетон виходить надто гумористичний, цікавий і оригінальний, тимбільше, що автор не подає жадних своїх коментарів.

— Ай, товаришу, ай, друже мій — затушуєш худий чоловік зловивши його за рамя.

— Ви і в цім помилилися. Так то не фелетон, але поважана огатта, поважного редактора "Українського Голосу". Він зібрав оці всі дурниці в одну вставку, яку назвав "Нема підстав для партії" — це на те, щоб показати вам їхню папаницькість, але щоб ви пристосувалися до тих дурниць, закинули думки про звільні пролетаріату з панської нево-

ли, бо це не на руку ні панам, ні таким редактором. Він, серйозний і величезний поважний редактор силно патріотичної газети і все пише страшно важкі статті, — а ви його в гумористи, в фелетонисти пошили. Він сміється лише тоді, як йому владється своїми статтями обдурити деяких несвідомих робітників.

— І вдається?

— Певно. Хіба-ж ви не чули про пословично: "Якийсь час можна дурити всіх, деякого можна дурити завжди, але всіх і завжди дурити не можливо". А тому — що для нас смішне, для деяких ще-серйозне. Але... всіх і завжди дурити не можливо... А зокрема тих, в кого порожні жолудки. Тих байка-

ми не накормиш.

Грутик.

СВІЙ ДО СВОГО

ЩОКМ ПРИРОДІЯ МЕТАМОРФОЗА "ПОЗАФРАКЦІЙНОГО ЕСДЕКА". На процесі допобави підсудний Васильєв, що зве себе "позафракційним есдеком", розповідав, як він "пограв до лабет" білої банди, і як бандити спершу хотіли його розстріляти, а потім, призначивши його на отамана.

Темно, як у біса... Сонця промінні зник. Он густеним лісом Іде меншовик.

Чобіт ногу ріже... У кешені — п'ян. Деся там у Парижі Залишився Дан...

Виділять бандити. — Стий, заразо, стій!.. Став, бо можуть вбити. — Хто, кажи, такий?!

Витягли шаблюки... Грізний рід рушниць... — Ну, кажи, гадюко Більшовицька, вмиць!!!

Він відчув образу. Гнів у грудях ссе. Роз'яснивсь одразу, Й иншим стало все.

— "Прошим ласки пане". (Деся в Парижі — Дан...)

Лісом з бандоками Іде... отаман.

Ол. Кр.-и.

Чутки про контролю французького банку над румунським національним банком потверджуються. Недавно потвердила ці чутки румунська офіційна преса.